

CHIM CHÀO-MÀO VÀ CON RỪA

CHÀO bà RỪA, sáng hôm nay bà có vẻ quạu lắm!

—Ai cũng phải quạu. Nào ai biết tại sao cậu la-lối từ lúc rạng đông như thế? Cậu làm nhưế đầu tôi!

—Xin lỗi bà. Nếu bà khó chịu, thì

—À, bà mẹ yêu-quí của tôi dạy tôi nhiều điều: Trước hết dạy bay, rồi dạy hát và dạy kiếm ăn một mình. Một ngày kia, mẹ nói với tôi rằng: «Con hãy ra đi; bây giờ con đã khôn-lớn, không còn cần ta nữa. Hãy bay, hãy

Chim chào-mào ca-hát để yên-ủi người bệnh

tôi sẽ đi nơi xa hơn mà hát; nhưng tôi hát vì sung-sướng, vui-vẻ đó, bà!

—Sung-sướng, vui-vẻ à? Ủi chà! Có gì mà sung-sướng, vui-vẻ? Vậy, cậu không thấy lá rụng và ngày ngắn hơn sao? Cậu không cảm-biết ngọn gió vù-vù báo tin rằng mùa đông gần tới rồi sao?

—Mùa đông! Mùa đông là cái gì? Tôi chưa hề nghe nói đến mùa đông.

Bà RỪA.—(nói một mình) Mấy con chim này ngu-dốt quá, không hề biết chút gì! (Nói lớn) Mùa đông là gì mà cậu cũng chẳng biết, vậy thì cậu được mẹ dạy những cái chi?

hát, hãy kiếm ăn và làm trọn công-việc của chim chào-mào. Còn mọi sự khác, Đức Chúa Trời sẽ lo cho con.»

—Thật không? Tôi chẳng biết Đức Chúa Trời có săn-sóc loài rùa chăng. Nhưng tôi phải đào hang để ở suốt mùa đông. Gần tới tháng một rồi, sắp sang mùa đông rồi, không nên để mình thỉnh-linh bị lạnh.

—Hang à? Bà gần đào hang à? Thưa bà, đào làm gì?

—Cậu trẻ con quá, đề ở suốt mùa đông, chớ đề làm gì! Tôi kiếm một chỗ sạch-sẽ ở dưới gốc cây, có một lớp lá dày trùm mình đang khi nằm lì

trong hang suốt mùa đông. Cậu cũng nên làm như thế, thì mới hiệp lễ.

CHÀO-MÀO (*sợ quinh*).—Tôi đào hang à? Ngủ suốt mùa đông à?

—Sao lại không? Mẹ cậu dạy cậu dùng mỏ và hai chơn đào đất, còn tốt hơn dạy cậu bay khắp chốn như kẻ diên-dại mà trêu-chọc mọi người bởi kêu-la, dức-lác không thôi. Hà! Hà! Tới mùa đông, tuyết sương sa xuống, có lẽ cậu không hát được nhiều như thế nữa.

Nói đoạn, bà RỪA cất chơn đi, có vẻ chậm-chạp, khôn-ngoa, đứng-dẫn.

Tội-nghiệp, cậu CHÀO-MÀO! Bà RỪA đã gieo mối lo-lắng vào tấm lòng non-nớt của cậu. Cậu quên hát và cứ vừa buồn-rầu, vừa lặp đi lặp lại mấy tiếng: «Mùa đông... tuyết... sương... cái hang tối om... lá vàng...» Cậu bỗng nói:

—Tôi sẽ đi hỏi ông SẼ-ĐẸM; ông ta giỏi lắm.

Ông SẼ-ĐẸM đang đứng trên bãi cỏ, đánh nhau với con sấu to-tướng; sấu hết sức chống-cự, không chịu để ông moi ra ngoài mặt đất.

—Thưa ông SẼ-ĐẸM, xin ông làm ơn nói cho tôi biết mùa đông là gì, và dài bao lâu?

—Mùa đông là gì à? Hãy coi con sấu đẹp-dẽ này... Chịu khó nhọc để bắt nó kè cũng đáng công... Cậu muốn biết mùa đông là gì à? Này, mùa đông trái hẳn mùa hạ. Chẳng còn cây-cối tốt-tươi và hoa thơm, quả ngọt. Trời hầu tối-tăm luôn. Mưa sa, tuyết rơi, buồn lắm...

—Tuyết à? Tuyết là cái chi đó, ông?

—Này! trắng toát và lạnh buốt ấy mà; tuyết phủ khắp nơi, nên ta chẳng còn kiếm được một hạt thóc, một con sấu, một chút gì. Ái chà! Không vui gì đâu; nhưng trên sân các trại, ta cũng kiếm được vài hạt đậu. Vả, cũng có ít nhiều người ngon-dức thỉnh-thoảng ném cho ta vài miếng bánh vụn. Rốt lại, ta cũng tai qua nạn khỏi. Cậu đừng bối-rối nhớ! Còn mùa đông dài

bao lâu, thì tôi chỉ biết rằng nó dài hơn mùa hạ.

—Bà RỪA khuyên tôi đào cái hang dưới đất để ẩn suốt mùa đông, nhưng tôi không thể ngủ lâu như thế.

Ông SẼ-ĐẸM cười ậm:

—Ừ chà! Cậu đừng nghe con mụ già nói bậy-bạ đó! Gặp ai, mụ cũng nói thế.

Đoạn, ông SẼ-ĐẸM bắt đầu ăn lót lòng, không lo tới cậu CHÀO-MÀO nữa. Cậu này được yên-ủi đôi chút, bèn bay đi và ca-hát càng hơn.

Cậu đậu trên nhánh cây ở trước một vườn đẹp-dẽ có cây leo bao-bọc. Một cô con gái nằm trên chiếc ghế vải bố. Khuôn mặt nõn-nhắn của cô trắng lợt, hơi như tấm khăn choàng cổ. Cô vừa mỉm cười, vừa nhìn đàn chim nhỏ mà mình đã kéo đến chúng-quanh vì ném cho nhiều miếng bánh vụn. Chẳng bao lâu, cô thấy chim chào-mào đậu trên nhánh cây.

—Ồ, má ơi, má đến xem con chim chào-mào đáng yêu đang đậu trên cao kia! Ái chà! Con ước-ao nó cũng đến đây ăn bánh vụn. Con yêu đàn chim này biết bao!

Bà mẹ lại gần, ngồi bên con gái. Bà có vẻ bình-tĩnh, nhịn-nhục, nhưng rất buồn-rầu, vì con bà đương đau nặng.

—Thưa má, xin đọc lại cho con nghe lời Đức Chúa Jê-sus phán về đàn chim nhỏ-bé này.

Bà mở Kinh-Thánh Tân-Uớc, cất tiếng đọc rằng:

«Hãy xem loài chim trời: chẳng có gieo, gặt, cũng chẳng có thâu-trữ vào kho-tàng, mà Cha các người trên trời nuôi nó. Các người há chẳng phải là quý-trọng hơn loài chim sao?» (Ma-thi-ơ 6: 26).

—Thưa má, xin má vui lòng cho chúng ăn bánh vụn nhớ. Chúa đã yêu chúng, nên ta cũng phải yêu chúng, phải không, má?

—Ừ, má sẽ chăm-chút chúng nó, nhưng bây giờ mẹ con ta phải vào nhà

keo con sẽ lạnh, vì mặt trời đã lặn rồi.

Mẹ con bà vào nhà rồi, CHÀO-MÀO liền suy-nghĩ :

—Bây giờ tôi biết tại sao mẹ bảo tôi rằng Đức Chúa Trời sẽ chăm-nom tôi; tôi chẳng sợ nữa, mùa đông cứ việc tới đi!

Trong vài ngày sau, cô bé vẫn ra vườn. Rồi trời lạnh, nên cô phải ở trong nhà. Nhưng có thể thấy cô nằm trên ghế vải bố ở gần cửa sổ, cậu CHÀO-MÀO bèn đậu trên nhánh cây mình ưa nhứt và hát cho cô nghe các bài hay hơn hết. Đoạn, cậu đến thành cửa sổ, ăn bánh vụn và hột đậu mà bàn tay trắng-trẻo, yếu-ớt của cô đã rắc ra đó. Cô thấy con chim mình ưa nhứt lạt sạt bên mình, bèn vui-vẻ đến nỗi hai má đỏ hây-hây.

Sau rồi, mùa đông tới, trời lạnh buốt xương. Suốt một tuần-lễ, cô bé không mở cửa sổ, rắc hột đậu và bánh vụn cho cậu CHÀO-MÀO, nên cậu phải đói. Ấy vì cô đau nguy lắm, và bà phải ở bên giường con luôn. Dầu chịu cực, nhưng cậu CHÀO-MÀO vẫn gắng-gượng ca-hát vui-vẻ để yên-ủi lòng mẹ con cô.

Rồi một ngày kia, cửa sổ bỗng mở, hai mẹ con cô vui-vẻ nhìn-xem khu vườn về mùa đông. Thì ra Chúa đã chữa cho cô bé được lành. Cậu CHÀO-MÀO sung-sướng quá, vỗ cánh bay đến bên cạnh mẹ con cô mà ca-hát rất vui-vẻ dường như chúc-mừng mẹ con cô đã được Chúa đem ra khỏi vòng thử-thách. Bà ẵm chim trong tay, vuốt-ve nó và nói rằng :

—Chim CHÀO-MÀO ơi, ta cảm ơn mi lắm, vì trong khi con ta đau nặng, mi đã ca-hát vui-vẻ, khiến ta được yên-ủi và hết lòng nhờ Chúa chữa bệnh cho con. Ta sẽ không hề quên mi. Suốt mùa đông, mi cứ đến bên cửa sổ này, ta sẽ hằng ngày rắc hột đậu và bánh vụn cho mi ăn no-nê.

Rối cuộc, những ngày khổn-cực đã hết. Mùa xuân tới, cây-cỏ nảy chồi.

Các cây sanh trái cũng trở bông đẹp-đẽ. Muôn vật vui-vẻ vì sanh-sống. Cậu CHÀO-MÀO hơn-hở hơn hết. Phải, mẹ cậu nói thật, Đức Chúa Trời chăm-nom cậu. Cậu cất giọng ngọt-ngào, trong-trẻo mà hát một bài cảm-tạ và ngợi-khen Chúa.

Chẳng bao lâu, cậu thấy bà RỪA thò mặt ra; bà đi chậm-chạp và cần-thận vì nghi-ngờ mọi sự và mọi loài.

—À, chào bà RỪA, bà mạnh-giỏi chớ? Suốt mùa lạnh, bà dễ chịu không?

—Phải, dễ chịu lắm, còn cậu? Cậu có làm theo lời tôi khuyên-bảo mà đào hang chẳng?

—Thưa bà, chẳng khi nào; tôi không cần đến hang mà. Chúa đã chăm-nom tôi và chắc đã chăm-nom bà nữa.

—Thật không? Tôi chẳng biết mình đã được Đức Chúa Trời săn-sóc hay không... Dầu vậy, nếu tôi chẳng đào hang, thì... A này, cậu làm gì đang khi giá rét đến nỗi nứt da?

—Tôi hát.

—Còn khi không có gì ăn?

—Tôi cũng hát.

—Ồ, cậu dùng chữ «hát» mà trêu-chọc tôi hoài. Vậy cho cậu chỉ biết một chữ «hát» thôi sao?

Rồi bà RỪA vừa bỏ đi, vừa nhạo-cười. Cậu CHÀO-MÀO chẳng chút bối-rối, cứ lấy tánh vui và cách ngậm-ngà mừng-rỡ mà làm cho mọi người ở quanh mình cũng hơn-hở vui-mừng.

Hỡi các em yêu-dấu, khi các em gặp sự khó-khẩn thì đừng bắt-chước con rùa ích-kỷ kia mà đào hang giữ lấy một thân mình. Hãy nhớ rằng sự ích-kỷ là đáng khinh lắm và trái hẳn với đạo Đấng Christ. Các em phải noi gương con chim chào-mào mà tin-cậy Đức Chúa Trời giúp-đỡ mình, cứ ca-hát vui-vẻ để yên-ủi những người sâu-thẳm ở chung-quanh mình. Như vậy, lòng các em sẽ sung-sướng, và Chúa sẽ giúp-đỡ các em được-khỏi sự khó-khẩn. «Hãy vui-mừng trong Chúa luôn luôn» (Phi-líp 4 : 4).—*Theo cô Naemi.*